

SPERANȚA FALSĂ A CREȘTINISMULUI MODERN

CREȘTINISMUL MODERN, printr-o nefericită distorsionare a formei lui biblice, promite să ne ușureze suferința vieții într-o lume căzută. Mesajul, indiferent că vine de la fundamentalistii care ne cer să trăim după un set preferențial de reguli sau de la carismaticii care ne îndeamnă să ne încredințăm tot mai mult puterii Duhului, ia deseori aceeași formă: promisiunea fericirii este pentru ACUM! Mulțumirea noastră deplină poate fi împlinită de această parte a Cerului.

Unii vorbesc despre bucuriile oferite de comuniunea cu ceilalți sau despre virtutea ascultării, alții despre o înțelegere sporită a meritului și a valorii lor. Limbajul poate fi credibil datorită multiplelor referințe biblice sau poate oglindi influența curentelor actuale din psihologie. Oricum, scopul vieții creștine a fost transferat de la cunoașterea și slujirea lui Hristos până la revenirea Lui, la alinarea sau, cel puțin, la a învăța ignorarea suferinței sufletului nostru.

Suntem învățați, uneori explicit, dar mai adesea prin puterea exemplului, că, pur și simplu, nu trebuie să simțim impactul tensiunilor familiale, al situațiilor care ne sperie sau al veștilor ce ne descumpănesc. Ni se dă o bucurie inexprimabilă, care poate să elimine tensiunile, îngrijorarea și durerea din trăirea noastră mai degrabă decât să ne susțină când trecem prin momente grele. Viața poate avea și părți dure, însă realitatea prezenței și binecuvântării lui Hristos ne poate face sufletul să vibreze într-o asemenea măsură, încât durerea să devină practic imperceptibilă. Pur și simplu, nu este necesar să ne angajăm în luptele și tulburările noastre lăuntrice. E de ajuns să crezi,

să-ți încredințezi viața în mâna lui Dumnezeu, să perseverezi și să te supui.

Rezultatul unei asemenea învățături este tăgăduirea dureroasei realități pe care o trăim datorită faptului că suntem parte e unei societăți imperfecte, chiar rele. Învățăm să ne prefacem că simțim acum ceea ce nu putem simți decât în Cer.

Dar nu toți ne pricepem la acest joc. Cei pe care integritatea îi împiedică să accepte această iluzie ajung să se îngrijoreze pentru aparenta lor lipsă de credință. „De ce nu sunt la fel de fericit și de împlinit ca ceilalți? Sigur ceva nu e în regulă în viața mea spirituală.“ Pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, acești oameni integri sunt, la prima vedere, mai puțin maturi, iar viețile lor mai puțin atrăgătoare decât ale celor pricepuți în negarea realității. Și bisericile tind să-i răsplătească pe acei membri care creează cel mai convingător iluzia perfecțiunii, prezentându-i cu pompă drept exemple a ceea ce ar trebui să fie oricare creștin.

Dincolo de aparențele vieții fiecăruia, în special în cazul celor mai lucizi, există o durere pe care nimic nu o va face să treacă. Ea poate fi ignorată, mascată, greșit înțeleasă sau reprimată într-un exces de activitate, dar nu va dispărea. Iar acest fapt este perfect întemeiat. Am fost creați pentru a ne bucura de o lume mult mai bună decât aceasta. Și vom tânji după ceea ce nu avem până când acea lume se va arăta. *Un suflet îndurerat denotă realism, nicidecum nevroză sau imaturitate spirituală.*

Și totuși, creștinismul modern încearcă, cel mai adesea, să ne ajute să evităm experiența durerii. Evanghelia prosperității recurge la nevoia noastră legitimă de alinare, ignorând chemarea de a răbda suferința. Credința nu mai este un mijloc de a învăța să fii mulțumit indiferent de circumstanțe, ci de a-ți rearanja circumstanțele, încât să îți aducă mai mult confort.

Cei care predică îndeaproape învățăturile Bibliei sunt rareori ademeniți în propagarea unei evanghelii a prosperității, dar, cu toate acestea, apelează și ei la aceeași dorință a eliberării de suferință. Ei ne spun că mai multă cunoaștere, mai multă dăruire, mai multă dărnicie, mai multă rugăciune – o combinație de discipline creștine – va elimina nevoia noastră de a lupta cu realitățile pe care le resimțim în mod

dureros. Nici în acest caz nu putem scăpa de sufletul suferind, cel mult, îl putem nega. Promisiunea că într-o zi vom fi împreună cu Isus într-o lume perfectă este singura speranță de mângâiere deplină a creștinului. Până atunci, ori suspinăm sub povara suferințelor, ori ne prefacem că nu suferim.

Efectul larg răspândit al acestei amăgiri, menținut fie printr-o trăire rigidă la nivelul aparențelor, fie prin epuizarea în stări emoționale exagerate, a traumatizat profund Biserica. Și astfel, în loc să fim sarea și lumina lumii, am devenit o comunitate de farisei lipsiți de putere și izolați din punct de vedere teologic, având un contact slab cu societatea, pentru că refuzăm să ne confruntăm sincer cu experiența vieții.

Dincolo de mult pretinsa noastră creștinătate se ascunde o lașitate morală ce trădează puțină noastră credință în Hristos. Ne încredem în El pentru iertarea păcatelor și pentru ca să ne țină mai mult sau mai puțin pe linia de plutire ca adunare de oameni onești, dar ne este suficient El și pentru a sta față în față cu realitatea? Oare știm să înfruntăm realitatea confuză a unei lumi în care părinți buni au uneori copii răzvrățiți, iar părinți răi lasă în urmă misionari devotați? Suntem capabili să ne scufundăm în apele tulburi ale vieții și să revenim la suprafață așa cum a reușit scriitorul Psalmului 73, cu o credință reînnoită în Dumnezeu și cu o mai mare sete de El? Putem oare să pătrundem în zonele lăuntrice, ascunse, ale sufletului nostru, marcate de sentimentul pustietății și nu de conștiința mistuitoare a prezenței Lui, acolo unde o privire curată descoperă că pornirile noastre egoiste se insinuează chiar și în faptele cele mai nobile? Ne este oare Hristos îndeajuns pentru a face față acestei dezordini dinăuntru? Sau ar fi mai bine să nici nu ne uităm acolo, continuându-ne, pur și simplu viața, de creștini?

Dacă reflectăm în profunzime la realitatea vieții, atât cea din sufletul nostru, cât și cea din lumea exterioară, ne vom simți copleșiți de o teroare tacită. E frica de nu fi în stare să facem față tuturor problemelor pe care le descoperim. În astfel de momente, retragerea pe poziția negării nu apare ca o lașitate, ci, mai degrabă, ca o necesitate și ca un semn de înțelepciune. Continuă neabătut ceea ce ai început, încetează să te mai compătimești, reînnoiește-ți credința în Dumnezeu și supune-I-te cu

și mai multă ardoare. Lucrurile nu sunt chiar atât de dezastruoase pe cât le percepi tu intuitiv. Doar că ți-ai pierdut perspectiva asupra vieții și trebuie să ți-o recâștigi printr-un efort moral sporit și petrecând mai mult timp în Cuvânt.

Există ceva deosebit de tentant în a ști ce avem de făcut pentru ca lucrurile să devină mai bune. Dacă putem identifica în mod concret și corigibil de ce ne simțim nefericiți (de exemplu, pentru că nu alocăm suficient timp închinării), atunci se mai poate face ceva. Și asta ne place. Nu există nimic mai terifiant decât să stăm neputincioși în fața unei probleme pentru care noi înșine nu avem soluții. A ne încrede în altcineva este, poate, cea mai grea cerință a vieții creștine. Urâm dependența, pentru că am învățat să nu ne încredem în nimeni pe deplin. Noi știm mai bine. Toți cei în care ne-am investit încrederea ne-au dezamăgit într-un fel sau altul. Am tras concluzia, de aici, că încrederea deplină în cineva este sinucidere curată.

Omul căzut a preluat controlul propriei vieți pentru a demonstra, mai presus de orice, că este capabil să o controleze. Și așa cum adolescentul se simte bogat până când ajunge să-și plătească prima taxă de asigurare a mașinii, tot astfel și noi suntem încrezători în propriile forțe de a ne dirija viața până în momentul în care ne întâlnim cu realitatea sufletului din noi. Nimic nu e mai umilitor decât recunoașterea, în noi, (1) a unei adânci însetări pentru a cărei satisfacere devenim complet dependenți de altcineva și (2) a unei profunde pervertiri care pătează cu egoism tot ceea ce facem – până și eforturile noastre de a ne transforma. Dacă analizăm realist ceea ce se află într-adevăr în noi, ajungem într-o stare de neputință pe care ne ferim s-o trăim.

O femeie a recunoscut că își pierduse orice sentiment romantic față de soțul ei, un om bun și atent. La sfatul pastorului, s-a rugat să recâștige dragostea pentru soțul ei, în timp ce încerca să se apropie de el printr-o ascultare impusă de propria-i voință. Vroia să creadă că focul cel vechi se va reaprinde, dar nu s-a întâmplat așa. Apoi a încercat să se convingă pe sine că nu are importanță ce simte; numai ascultarea era importantă. Însă lipsa sentimentului romantic pentru omul care o trata cu tandrețe o tulbura profund. Nu avea nici o soluție care să ducă la o modificare lăuntrică și, astfel, se simțea neajutorată.

Dacă înțelegerea a ceea ce este în mine mă obligă să recunosc că

sunt complet dependent de resursele aflate în afara controlului meu, în vederea schimbării pe care o doresc, dacă neputința se află în chiar esența vieții mele, atunci prefer să trăiesc la suprafața lucrurilor. Este mult mai comod. A recunoaște că nu-mi pot rezolva toate conflictele interioare provoacă o lovitură de moarte pretenției mele de autosuficiență. Negarea realităților înspăimântătoare pe care le port în suflet pare a-mi fi la fel de necesară ca aerul.

Trebuie spus că o astfel de poziție este într-un totu de înțeles. Nu ne place să suferim. Și nu există durere mai mare pentru omul căzut decât confruntarea cu un gol pe care nu-l poate umple. Pare o prostie să ne trăim durerea, când putem fugi de ea negând-o. Nu putem pricepe cu mintea noastră că, având o fire pervertită de păcat, calea spre bucurie implică întotdeauna o inimaginabilă suferință lăuntrică. Ne răzvrătim în fața unui asemenea gând. N-am fost creați pentru suferință. Capacitățile fizice și personale de a simți ce a sădit Dumnezeu în noi au fost create cu scopul de a produce plăceri, precum o stare fizică bună sau relații apropiate cu ceilalți. Când ele nu îndeplinesc acest scop, când ne vâjâie capul de tensiune și inima ne este zdrobită fiindcă ne simțim respinși, căutăm descătușarea. Dorim fierbinte să trăim bucuria pentru care am fost creați.

În mijlocul suferinței, posibilitatea ca alinarea să nu apară deloc este de nesuportat. E înfricoșător să-ți imaginezi viața trăită până la capăt cu durerea sufletească provocată de avortul fiicei sau de răceala vădită a soției. Cum să mai poți trăi alături de un soț care caută orice prilej pentru a-și manifesta răutatea, dar care e convins de neprihănirea lui? Cum să ne luptăm cu o boală care ne mutilează sau cu vina de a fi plini de resentimente față de un părinte bătrân și neajutorat pe care trebuie să-l îngrijim dintr-un venit sub nevoile noastre?

În mijlocul acestor frământări lăuntrice apare mesajul alinător al creștinismului modern: *eliberarea este posibilă!* Fie că aspectele care-ți tulbură viața se vor potoli o dată ce vei dobândi suficientă credință, fie vei ajunge la un nivel al experienței spirituale în care lupta de a le face față va fi înlocuită cu o plinătate sufletească. Izbăvirea, în oricare dintre cele două moduri, este posibilă, și este posibilă acum.

Mai mult chiar, mijloacele de a obține singuri eliberarea de care avem nevoie ne stau la îndemână. *Putem* învăța să ne agățăm cu mai